

Гостя Центру – поетеса Юлія Бережко-Камінська

27 квітня 2015 року

в Києво-Святошинському центрі соціально-психологічної реабілітації населення відбувся творчий вечір поетеси Юлії Бережко-Камінської. Музичний супровід був від фотохудожника та музиканта Володимира Шилова. Душевна, змістовна, вишукана за формою поезія на декілька годин заповнила душі присутніх. Про зустрічі і розлуку, про життя і смерть, про мир та війну, про любов та пристрасть – про все це можна було почути на творчому вечорі-презентації нової збірки поетеси «Так хочеться жити». Прийшли на свято поезії ті, кому в наш непростий час конче потрібні хвилини психологічної реабілітації, релаксації, втіхи та розради – вимушені переселенці, а також представники «Боярського мистецького братства» – художники та поети.

Докладніше про Юлію Бережко-Камінську: Юлія Бережко-Камінська, 1982 р.н. Родом з Херсонщини. За фахом – журналіст.

Закінчила Київський Національний університет ім. Тараса Шевченка, Інститут журналістики. Авторка трьох поетичних збірок, лауреатка всеукраїнських і міжнародних літературних фестивалів і конкурсів, володарка Гран-прі Всеукраїнського фестивалю «Лицар слова». Членкиня Всеукраїнської творчої

асоціації «Конгрес літераторів України».

Але не можна розказувати про поета, не процитувавши хоча б декілька віршів:

Як добре, що ми усі разом: живі, здорові,
Що нас не зламало життя і стрімке, і шалене,
А музика...

Музика, мабуть, у нашій крові,
Віки і віки невпинно пульсує в генах.

Вона прокладає дороги у простори, у часи, і
Змітає-змиває кордони і забобони,
Так чисто і легко, мов дощик прошелестів
І знову бринить душа в унісон камертону.

Так добре буває, коли оживаєш всоте
У радості ранку, у невагомості тиші,
І висоту набирає сила нового польоту
Що – за вчорашній політ іще красивіший.

* * *

Ти не прийшов.
Ні звуку, ні півзвуку...
Стискає туга пальцями всіма.
Лиш серце, мов у двері, дико грюка,
Ті, за якими вже тебе нема...

Ти не прийшов, а втім, таке буває...
Ти не прийшов, а, втім, – не обіцяв...
Відчалюють тролейбуси, трамваї,
І я печаль як можу, так зганяю
Як не із серця, то хоча б з лиця.

Ти не прийшов.
Нічого це не значить.
Лиш на ім`я заходиться душа:
Ридає – сміхом.
Відсміється – плаче

Сама собі немила і чужа.